Č. 76.

Administrativní řízení: * V meritorním zamítavém rozhodnutí komise o vyživovacím příspěvku, opakujícím stejné rozhodnutí dřívější, možno spatřovati obnovu řízení jen tehdy, když toto nové rozhodnutí vydáno bylo na podkladu nového procesního materiálu.

(Nález ze dne 10. dubna 1919 č. 1035.)

Prejudikatura: Srovn. nález č. 66 této Sbírky.

Věc: Marie Prausová v Osijeku (adv. Dr. Leopold Fantes z Lanškrouna) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako zákonem neodůvodněné.

Důvody: Okresní vyživovací komise v Ústí n. L. odepřela rozhodnutím ze dne 4. září 1914 stěžovatelce přiznání vyživovacího příspěvku za příčinou nastoupení vojenské služby jejím manželem, poněvadž její výživa není ohrožena.

K nové žádosti stěžovatelčině byl jí dnem 19. července 1916 počínajíc vyživovací příspěvek v zákonné výši přiznán, poněvadž bylo zjištěno, že žadatelka není již zaměstnána v továrně Schichtově a nemá vlastního výdělku.

Stěžovatelka vznesla pak žádostí ze dne 14. července 1917 nárok, aby jí byl dodatečně přiznán vyživovací příspěvek i za dobu od 27. července 1914, kdy manžel její odešel na vojnu, až do 19. července 1916, kterýžto nárok zamítla okresní vyživovací komise dle poznámky ve spisech nejprve dne 21. listopadu 1917, potom však rozhodnutím ze dne 31. března 1918, poněvadž výživa stěžovatelčina v dřívější době nebyla ohrožena.

V odvolání proti rozhodnutím ze dne 21. listopadu 1917 a ze dne 31. března 1918 podaným poukazuje stěžovatelka na to, že nárok její na doplatek příspěvku za zmíněnou dobu byl zcela oprávněný, poněvadž byla výživa její závislá jenom na výdělku manželově, který odchodem jeho k službě vojenské úplně pominul. Stěžovatelka přijala sice po odchodu muže svého místo korespondentky v továrně Schichtově, kde i její muž byl dříve jako úředník zaměstnán, tím nepozbyla však nároku na vyživovací příspěvek. Zemská vyživovací komise zamítla odvolání, poněvadž »o nároku na vyživovací příspěvek před účinností zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., totiž před 1. srpnem 1917 bylo již pravoplatným rozhodnutím okresní vyživovací komise ze dne 4. září 1914 po rozumu § 9. posl. odst. zák. ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. rozhodnuto s platností konečnou a zemská vyživovací komise není oprávněna, rozhodnutí okresní vyživovací komise vydaná dle tohoto zákona přezkoušeti. Pokud čelí odvolání proti rozhodnutí ze dne 21. listopadu 1917, zamítá se jako opožděné«.

Zemská vyživovací komise neprávem se odvolává na pravoplatnost rozhodnutí okresní vyživovací komise ze dne 4. září 1914, neboť okresní vyživovací komise, jak ze spisů zřejmo, rozhodla o nově uplatňovaném nároku stěžovatelčině na přiznání doplatku výživného za dobu od 27. července 1914 do 18. července 1916 výměrem z 31. března 1918 ve věci samé. V tomto rozhodnutí in merito vydaném nutno vzhledem k tomu, že strana v podání svém ze dne 14. července 1917 udávala různé nové okolnosti

pro posouzení jejího nároku rozhodné a tudíž předkládala nový procesní materiál, ve který úřad vešel, vstoupiv do rozhodování ve věci samé, spatřovati povolení obnovy řízení, kterou byla všechna dřívější věcná rozhodntí první stolice zbavena své účinnosti.

Bylo-li však zmíněné předchozí rozhodnutí povolenou obnovou řízení odstraněno, nemůže se již druhá stolice, která byla dovolána, aby přezkoumala nové meritorní rozhodnutí okresní vyživovací komise vynesené v obnoveném řízení, odvolávati na pravoplatnost zrušeného již rozhodnutí. Žalovaný úřad byl proto hledíc k tomu, že šlo o přezkoumání rozhodnutí okresní vyživovací komise, vydaného již za platnosti zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z., oprávněn a tudíž i povinen, aby v mezích své příslušnosti naříkaný výrok přezkoušel, třeba by se jednalo o nárok, který věcně posuzovati jest podle ustanovení zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., poněvadž ustanovení § 7, odst. 7 a násl. zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 platí pro všechna rozhodnutí, která po 1. srpnu 1917 byla vydána.

Slušelo tedy naříkané rozhodnutí, jež spočívá na mylném právním názoru, zrušiti.

Č. 77.

Vyživovací příspěvek: * Ve společné domácnosti po rozumu § 3, odst. 3 a 6 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nežil povolaný tenkráte, když sice společně bydlel s osobami nárok činícími, ale stravoval se mimo domácnost jejich.

(Nález ze dne 10. dubna 1919 č. 1729.)

Věc: Josef a Marie Drešerovi v Mezleči (adv. Dr. Karel Vrba z Náchoda) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Žádost stěžovatelů, aby vyživovací příspěvek, přiznaný jim pro povolání jejich syna k činné službě vojenské ode dne povolání (12. února 1917) 1 K denně zvýšen byl až do 1. srpna 1917 do výše synovy podpory a od 1. srpna 1917 dále na 1 K 60 h denně pro každého z nich, poněvadž povolaný žil s nimi ve společné domácnosti a z jeho výdělku týdenního jim po uhražení zaopatření synova zbývalo týdně nejméně 10 K, zamítnuta byla okresní komisí vyživovací z důvodu, že žadatelé hleděli vymoci zvýšení příspěvku nesprávnými údaji. Bylo totiž úředním šetřením zjištěno, že povolaný byl zaměstnán jako čeledín v obci, ve které rodiče jeho nebydlí, a že požíval měsíční mzdy 32 K k celému zaopatření.

Odvolání, v němž stěžovatelé doznali nesprávnost svých údajů a uvedli, že povolaný měl u zaměstnavatele úplnou stravu a mzdu 32 K měsíčně, že však s nimi ve společné domácnosti bydlel, bylo zemskou vyživ. komisí zamítnuto s odůvodněním, že stěžovatelům nárok na 50 proc. zvýšení vyživovacího příspěvku nenáleží, poněvadž povolaný nenastoupil službu před 1. srpnem 1916 a tudíž nejsou dány předpoklady § 3, odst. 4 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z.